

Kommunisternes program

**For national selvbestemmelse,
demokrati, velfærd og socialisme**

Indhold

- 0. Indledning**
- 1. Hvad historien lærer os**
- 2. En verden under forandring**
- 3. Den samfundsforandrende kraft**
- 4. Det kommunistiske parti i arbejderklassens tjeneste**
- 5. Det kæmper kommunisterne for i dag**
- 6. De politiske kræfter og bevægelser i Danmark**
- 7. Vejen til socialismen**
- 8. Målet er et socialistisk velfærdssamfund**
- 9. Kommunismen er fremtiden**

0. Indledning

»Et spøgelse går gennem Europa – kommunismens spøgelse.« Sådan skrev Karl Marx og Friedrich Engels i Det Kommunistiske Manifest i 1848.

»Kommunismen er død«, skreg medierne i 1991, da socialismen brød sammen i Sovjet og Østeuropa efter lang tids forfald. Borgerlige, socialdemokrater, reaktionære og afhopper af alle slags sluttede sig til koret. Der var forbrødring over hele linjen. Filosofer, ideologer, politikere, eksperter, penneførere og intellektuelle sang det samme omkvæd. Fra imperiets hjerte blev det tilmed forkyndt, at historien var slut. Kapitalismen og den borgerlige parlamentarisme havde endegyldigt sejret, fortalte man os. Socialismen var angiveligt kun en midlertidig afvigelse og parentes i historien, som nu var fortid blot.

Men kommunismen døde ikke – hverken i 1989, 1991 eller senere. I en række lande i den tredje verden forsøger millioner af mennesker under store vanskeligheder at omforme verden i kommunismens ånd. I mange lande i Asien, Latinamerika og Afrika er der store kommunistiske bevægelser, som udfordrer den bestående kapitalistiske orden. I det tidligere Sovjet og flere steder i Østeuropa udgør kommunisterne allerede et reelt alternativ til den elendighed, som den kapitalistiske genrejsning bragte med sig. Og selv i en række vest- og sydeuropæiske lande udgør de en betydelig faktor.

Og heller ikke de danske kommunister har stukket hovedet i busken.

1. Hvad historien lærer os

»Har I da ikke lært af historien?«, bebrejder man os. »Jeres ide var smuk, men den kunne ikke føres ud i livet. Se bare på Sovjet og Østeuropa.«

Jo, så sandelig har vi lært af historien. Vi er ikke blinde forsvarere af noget, som ikke kan forsvares. Det var ikke socialismen, der førte Sovjet og Østeuropa ud i katastrofen. Socialismen led tværtimod nederlag, fordi arbejderklassen sov i timen og tillod korrupte og uduelige ledere, som hyppede egne kartofler, at forvanske det socialistiske projekt. Socialismen led nederlag, fordi disse ledere – startende med Hrustjov i 1950'erne – udskiftede de kommunistiske principper og idealer med borgerligt tankegods i »socialistisk« forklædning og tillod kapitalistiske elementer at sprede sig i deres partier og lande. Alt sammen godt hjulpet på vej af de store kapitalistiske lande i vesten.

De danske kommunister er helt på det rene med, at sammenbruddet i de tidligere socialistiske lande fremfor alt skyldes, at arbejderklassen allerede i 1950'erne mistede kontrollen over sit eget parti og sin egen statsmagt. Det blev indledningen på en årtier lang og modsætningsfyldt proces, som førte til et stadig mere forpampret, bureaukratisk og stift system, som bremsede udviklingen og undergravede det arbejdende folks entusiasme og opslutning om socialismen.

Det, som brød sammen i Sovjet og Østeuropa, var derfor ikke socialismen som sådan. Det var derimod en samfundsmodel, som til sidst kun i sine ydre former bar spor af fordums socialisme. Og kendsgerningen er selv her, at katastrofen først virkelig indtraf, da disse rester af socialisme blev skiftet ud med privatkapitalismen og markedskræfternes frie spil. Herefter blev vi vidner til en af de største menneskelige tragedier nogensinde.

De danske kommunister har draget deres egne konklusioner af disse negative erfaringer.

Vi har fået bekræftet, at socialismen fremfor alt må være arbejderklassens sag. Arbejderklassen må i praksis være drivkraften i den socialistiske opbygning. Og den må samtidig søge alliancer og samarbejde med de andre folkelige klasser og lag, som har interesse i denne opbygning.

Vi har lært, at socialismen til stadighed må opbygges på et folkeligt mandat. Socialismen må i sit indhold være arbejderklassens stat, af Marx og Engels kaldet proletariatets diktatur. Det slagne borgerskabs forsøg på hævn og kapitalistisk genrejsning må selvsagt imødegås. Men i sin form og sine metoder må socialismen nødvendigvis være demokratisk, så al den energi og skaberkraft, som findes i arbejderklassen og folket, kan komme til fuld udfoldelse.

Vi har fået bekræftet, at det kommunistiske parti er afgørende for socialismens succes. Det må til stadighed holde sig ungt, dynamisk og revolutionært. Og det må fremfor alt undgå at vokse sammen med statsapparatet, så det bliver et springbræt for karrieremagere og andre uønskede elementer.

Vi har lært, at socialismen må gøre mere ud af at værne om miljøet. Kapitalismen kan ikke løse verdens miljøkrise. Det kan kun socialismen, der sætter mennesket og ikke profitten i centrum for sine aktiviteter. Men erfaringen har også vist, at overgangen til socialismen ikke automatisk fører til en løsning af miljøproblemerne. Socialismen kan kun sikre den arbejdende befolknings velfærd, hvis den ikke samtidig forurener og ødelægger den kilde, som vi alle henter mad, vand, luft og inspiration fra.

Vi har endvidere lært, at der ikke findes en universel model for socialismen, men at det nye samfund må opbygges i overensstemmelse med det enkelte lands traditioner og udviklingsniveau.

Socialismen må til stadighed tilpasses forandringerne i verden og undgå at havne i et stivnet og bureaukratisk system, som ikke formår at give svar på nutidens og fremtidens udfordringer.

Vi har deraf draget den konklusion, at et socialistisk samfund i et højtudviklet land på mange måder vil blive forskelligt fra tidligere socialistiske lande. Socialismen har indtil nu aldrig sejret i et sådant land, og dette har i sig selv givet en lang række problemer og begrænsninger. I et højtudviklet samfund vil mulighederne være større for at skabe en socialisme, som indfrier den arbejdende befolknings behov og forventninger og bringer dens skaberkraft til fuld udfoldelse.

Endelig har vi lært, at det socialistiske samfund ikke er noget, der er givet en gang for alle. Der finder klassekamp sted under socialismen, og faren for kapitalistisk genrejsning er stadig til stede. Kommunisterne må derfor til stadighed holde ørene stive og øjnene åbne for at forhindre, at kapitalistiske elementer breder sig. Erfaringen viser, at en kapitalistisk genrejsning fører til menneskelig tragedie og katastrofe.

»Det er alt sammen meget godt«, siger man til os. »Men hvad har det med Danmark at gøre? Hvad er det, kommunisterne vil i dag? Har I overhovedet noget at byde på i nutidens globaliserede verden? Har I noget at give en dansk arbejder, som de andre partier ikke allerede tilbyder?«

Ja, det har vi så sandelig.

Vi har alternativer, hvor de andre har blind tilpasning til markedskræfterne.

Vi anviser en vej til at sikre befolkningens velfærd, hvor de andre kun har privatiseringer, udliciteringer og forringelser.

Vi tilbyder indflydelse og demokrati, hvor de andre kun har EU-diktater og indgreb i overenskomsterne.

Vi anviser en vej til selvstændighed, hvor de andre ligger på halen for storkapitalens EU.

Vi fremmer en sprudlende, blomstrende og folkelig kultur, hvor de andre kun har massemediernes ensretning, fordummelse og stereotype formler.

Vi tilbyder reelle menneskerettigheder, hvor de andre har glemt alt om dette ord, endnu inden det har forladt deres læber.

Vi anviser en vej til fred og harmoni i verden, hvor de andre kun har yderligere oprustning og militarisering af økonomien.

Det er disse spørgsmål og ideer, som kommunisterne lægger frem i dette program.

2. En verden under forandring

Kapitalismen har i de sidste tre hundrede år vendt op og ned på verden og forholdene mellem menneskene. Den har revet alle de gamle traditioner og vaner op med rode. Den har forlængst afskaffet middelalderens vegeterende tilværelse og skabt en dynamisk verden under stadig forandring. Den har udviklet videnskab og produktivkræfter i et omfang, som verden ikke har set mage.

Om end socialismen i det 20. århundrede også har haft sin del af æren for denne udvikling, er det først og fremmest kapitalismen, som har dannet ramme om den.

2.1 Kapitalismen har forandret verden på godt og ondt

Menneskeheden er i dag i stand til at landsætte mennesker på månen og sende satellitter til fjerne planeter. Den er godt i gang med at kortlægge sine egne gener og er allerede i stand til at lave helt nye livsformer. Den kan kurere sygdomme, som førhen betød den sikre død. Den kan se ind i de mindste byggede og kontrollere processer i atomernes kerne. Den kan sende hele nationalbiblioteker af information jorden rundt på få sekunder.

Videnskaben og de moderne produktivkræfter har forlængst skabt de nødvendige forudsætninger for at sikre alle klodens beboere en tryk og menneskeværdig tilværelse. Men det er ikke sket. Og det er den hovedanklage, som kommunisterne retter mod kapitalismen.

Kapitalismen har gjort lediggang til en dyd. De milliarder af mennesker, som skaber verdens værdier, må for hovedpartens vedkommende hutle sig gennem tilværelsen, uden at deres arbejde bliver værdsat. Det lille mindretal, som ejer størstedelen af de moderne produktionsmidler, kan derimod sole sig i ufattelig luksus uden at røre en finger.

I de sidste tre hundrede år har kapitalismen, som selv hylder sig i fraser om frihed og lighed, ikke gjort andet end at øge de sociale uligheder i verden. I begyndelsen af 1800-tallet var de lande, hvor den rigeste femtedel af menneskeheden boede, tre gange så rige som de lande, der omfattede den fattigste femtedel. Ved indgangen til det 21. århundrede var de næsten firs gange så rige. Det hele er så absurd, at verdens rigeste mand på bare et sekund tjener det samme, som mere end en milliard mennesker hver især har til rådighed i fire år.

Kapitalismen har med andre ord skabt de største sociale uligheder, der har eksisteret i de godt to millioner år, hvor der har vandret mennesker på jorden.

Kapitalismen har ophobet enorme rigdomme og muligheder ved den ene pol, mens den har skabt uhørt fattigdom og åndelig armod ved den anden. Verdens rigeste mennesker er i dag rigere end på noget tidspunkt i historien. Men samtidig er de fattigste dårligere stillet end nogensinde før.

Langt over en milliard mennesker har i dag ikke adgang til rent drikkevand. En tredjedel af verdens befolkning har endnu ikke adgang til en hundredår gammel opdagelse som elektricitet. Næsten en milliard mennesker i den tredje verden – men også i de rige lande – går hver aften sultne i seng. Flere millioner dør hvert år af sult, mens madlagrene bugner i de rige lande. Hundreder af millioner børn får aldrig adgang til den viden og de informationer, der som radiobølger susser hen over deres

hoveder. Millioner af mennesker bliver hvert år syge og dør af sygdomme, som kunne kureres med meget få midler.

Det er dog ikke resurser, der mangler. Hvis verdens 200 rigeste personer brugte blot en procent af deres formue, ville de kunne sikre alle børn en grunduddannelse og dermed en god start i livet. Og på tilsvarende måde kunne de grundlæggende sundhedsproblemer løses for hele klodens befolkning, hvis blot en brøkdel af verdens militæruddgifter blev anvendt til dette formål.

Men det sker ikke. Kapitalismen beviser på denne måde, at den ikke er til for at tilfredsstille menneskenes behov og sikre dem en tryk og lykkelig tilværelse. Dens eneste mål og berettigelse er mere og mere profit. Den måler alle ting i verden med profittens målestok. Alt vurderes ud fra den nøgne interesse.

Hvor grotesk er det derfor ikke, at borgerskabet i de sidste årtier har taget menneskerettighederne i sin mund. I et desperat forsøg på at skaffe kapitalismen et image, som den ikke fortjener, har det gjort sig til menneskenes skytsengel. Det skal man dog ikke lade sig narre af. Kapitalismens egne gerninger gendriver dets indbildske påstande.

Hvad er det for menneskerettigheder, som borgerskabet praler med?

De demokratiske rettigheder? Disse rettigheder er i virkeligheden pengenes rettigheder i det såkaldte borgerlige demokrati. I USA er de sidste ti præsidentvalg uden undtagelse blevet vundet af dem, som har skaffet flest penge til deres valgkampagne. De fattige har end ikke råd til at stille op og viser systemet deres foragt ved at blive væk fra urnerne i millioental.

Organisationsfrihed? Borgerskabet er særligt fornøjet over retten til at danne politiske partier? De danske kommunister ønsker ikke at fratage nogen denne ret. Men eksistensen af ti eller hundrede partier gør ikke i sig selv et samfund mere demokratisk, så længe partierne styres af pengenes magt og valgkampene mere og mere ligner kulørte reklamekampagner.

Presse- og ytringsfrihed? Dette er den smukkeste af alle rettigheder, som er blevet fordrejet til ukendelighed af kapitalismen. Verdens rigeste mennesker ejer kæmpeforlag, aviskæder, radio- og tv-kanaler, hvorigennem de styrer nyhederne og ensretter masserne, mens millioner af fattige verden over end ikke har råd til at udtrykke deres meninger i en løbeseddel.

Retten til livet? Dette er den vigtigste af alle menneskerettigheder. Men her går kapitalismens lovprisere forståeligt nok uhyre stille med dørene, for overalt dræber kapitalismen med kugler, landminer, sult, forurening og manglende medicin og lægehjælp. Samtidig bruger den formuer på at udvikle de mest absurde og djævelske våben, der kan udslutte menneskeheden tusinder af gange.

Retten til en bolig? Alle mennesker har denne ret i det borgerlige samfund. De rige køber luksusvillaer i Hellerup. Andre må tage til takke med langt mindre. Og de, der ikke har råd, må i stigende tal sove på gaden. For dem fortøner menneskeretten sig i nattens mørke.

Retten til arbejde? Alt for mange arbejdere ved, hvad denne ret betyder i det kapitalistiske samfund. Retten til periodisk eller kronisk arbejdsløshed er snarere reglen end undtagelsen.

Alle borgerskabets såkaldte menneskerettigheder er luftkasteller. Kigger man bag facaden, er der intet indhold. Har man ingen penge, er disse rettigheder ikke det papir værd, som de er trykt på. Kapitalismen er i selve sit udgangspunkt en krænkelse af menneskenes rettigheder. Den udbygning

af andre menneskers arbejdskraft, som er dens egentlige livsnerve, er uforenelig med visionerne om frihed, lighed og broderskab.

Det er på tide at sætte tingene på plads. Det kapitalistiske borgerskab skamroser de menneskerettigheder, som det i dag selv krænker hver time, hvert minut. Den sandhed må slås fast og vinde gehør, at kapitalismen er den største trussel mod menneskehedens fremtid, som nogen sinde har eksisteret.

Kapitalismen har på alle områder skabt en fuldstændig uholdbar situation. De sociale uligheder er blevet utålelige. Milliarder af mennesker vil ikke længere acceptere de vilkår, som de bydes. Når de gør oprør mod de bestående tilstande, bliver de mødt med brutal undertrykkelse og fremmede tropper. Når de i stort tal strømmer mod de rige lande for at finde lykken, bliver de mødt med indrejseforbud, fremmedhad og teorier om over- og undermennesker. For at fastholde overmagten udvikler de store kapitalistiske lande masseødelæggelsesvåben, som på få øjeblikke kan udslutte alt liv på kloden. Den kapitalistiske produktion, der udelukkende har profit som sit formål, er godt i gang med at undergrave selve livsgrundlaget for menneskene. Atmosfæren, luften, vandet og jorden bliver i stigende grad forurenet og ødelagt. Kapitalismen er ved at skabe en miljøkatastrofe uden sidestykke i historien. Hvis der ikke bliver gjort noget alvorligt inden for de kommende årtier, kan vi stå over for en reel trussel om menneskehedens fælles undergang.

For at redde menneskeheden og kloden må kapitalismen derfor afskaffes og afløses af et system, der sætter menneskene og deres alsidige behov i centrum. Socialismens egentlige formål er netop at dække disse behov. Den er derfor det eneste samfundssystem, som kan sikre en bæredygtig social, økonomisk, politisk og miljømæssig udvikling.

2.2 Nye vilkår for arbejderklassens kamp

Gennem det 20. århundrede har kapitalismen fået en række nye træk, som efterhånden har ændret betingelserne for arbejderklassens og folkenes kamp for frihed og socialisme. Den vigtigste ændring fandt sted ved århundredets start, da kapitalismen gik over i sit monopolistiske stadium, imperialismen. Grundlaget for denne udvikling var samlingen af produktion og kapital på stadig færre hænder og sammenslutning af bank- og industrikapital til en egenrådig finanskapital. Eksporten af kapital afløste samtidig vareeksporten som det vigtigste redskab til at plyndre kolonierne og de afhængige lande. Kapitalismen blev et sammenhængende verdenssystem.

Midt i århundredet trådte imperialismen ind i sin statsmonopolistiske fase. Den var kendetegnet ved, at finanskapitalen i de udviklede kapitalistiske lande smeltede sammen med statsapparatet, som den fuldstændig kontrollerede og brugte til at fremme sine egne interesser.

I de sidste årtier af det 20. århundrede trådte imperialismen igen ind i en ny fase, som lidt misvisende er blevet kaldt globalisering. Det skete mere eller mindre samtidig med sammenbruddet i Sovjet og det gamle Østeuropa. Denne såkaldte globalisering har ikke ændret grundlæggende ved imperialismens karakter, men den har tilført den en række nye træk.

Centralt i denne nye fase står den voksende koncentration af kapitalen på stadig færre hænder. Virksomhedsovertagelser og megafusioner har skabt gigantiske foretagender, der som blæksprutter spreder deres fangarme over den ganske verden. De transnationale selskaber har øget deres magt og er blevet vor tids dæmoner. De står for to tredjedele af verdenshandlen, hvoraf halvdelen foregår internt i selskaberne selv. Nogle få hundrede af disse selskaber sidder på centrale områder af

verdensproduktionen, som de har organiseret i et verdensomspændende hierarkisk system. Deres omsætning overgår den samlede årsproduktion i dusinvis af små og fattige lande.

Den snylten, som er et andet af imperialismens særkender, er blevet særlig grel. Spekulationen har nået uanede højder, efter at nyliberalismens korsridere er kommet igennem med krav om deregulering og liberalisering af verdensmarkedet. Hver uge omsættes for billioner af dollars, hvoraf kun en brøkdel afspejler reel handel med varer og tjenesteydelser. Resten er rendyrket spekulation, som er med til yderligere at omfordele verdens rigdomme fra de fattige til de rige lande.

De økonomiske kriser, som har været kapitalismens faste ledsager siden dens barndom, har på samme måde fået nye udtryk. De er blevet blandet op med valutakriser og finansielle kriser, som forstærkes af den uhørte spekulation. Til sammen har det skabt en urolig og sårbar verdensøkonomi, hvor menneskenes livsgrundlag brister som sæbebobler i det ene fattige og afhængige land efter det andet, som det er sket i Mexico, Fjernøsten og Rusland. Men også de store og rige nationer står over for en stadig trussel om økonomisk nedsmeltning. Kriser er nu som før uundgåelige under kapitalismen.

Samtidig finder der en regionalisering sted. Tre store imperialistiske poler er dannet i Amerika, Europa og Fjernøsten med henholdsvis USA, Tyskland og Japan i spidsen. Integration er blevet det store modeord, der dækker over de transnationale selskabers ønske om en grænseløs verden, hvor kapital, varer, tjenesteydelser og arbejdskraft frit kan strømme derhen, hvor profitten er størst. Længst er udviklingen i Europa, hvor EU er ved at opstå som en helt ny superstat, der skridt for skridt overtager de gamle nationalstaters rolle og funktioner.

Alt dette lægger et voldsomt pres mod nationalstaterne. De transnationale selskaber ser den traditionelle nationalstat og dens beføjelser som en trussel mod deres profiler. Kravet er liberalisering og deregulering, så disse selskaber kan handle uden kontrol og indblanding fra nationalstatens institutioner. Gennem internationale organisationer som Verdensbanken, Valutafonden og Verdenshandelsorganisationen, som alle beherskes af imperialismen, bliver denne nyliberale tankegang lidt efter lidt presset igennem. Det hele er så grotesk, at der tilmed er ved at blive udarbejdet et internationalt lovkodeks, som giver de transnationales profitbegær status af menneskeret, der står over den nationale selvbestemmelse og de øvrige menneskerettigheder.

Deres mål er dog ikke at afskaffe staten, som nogen hævder. Den er stadig det vigtigste redskab, der skal sikre kapitalens og de transnationales magt. Den skal blot trimmes. Alt, hvad der ikke lige tjener kapitalens interesser, skal væk. Statens hovedopgave skal være politibetjentens, der forhindrer, at de transnationales rettigheder krænkes. Lande, der ikke accepterer dette skræmmende krav, bliver lagt på is og trues med handelssanktioner, boykot, blokade og militære overfald.

Sideløbende med denne udvikling bliver staten mere og mere totalitær. I takt med at beslutningerne lægges over i transnationale selskaber, mellemstatslige organer og egentlige statsdannelser som EU, får de nationale regeringer mindre og mindre at skulle have sagt. Det borgerlige demokrati bliver i finansborgerskabets øjne mere og mere overflødig. Den demokratiske proces anses for besværlig og langsommelig i en verden, hvor der skal træffes hurtige beslutninger. Den folkelige debat og indflydelse – hvor begrænset den end er i forvejen – betragtes som et irritationsmoment, der virker forstyrrende på de transnationales ønske om uhindret råderet. Ligesom den nationale selvbestemmelse undergraves det borgerlige demokrati lidt efter lidt. I stedet træder et

fupdemokrati, hvor penge, massemedier og smarte reklamebureauer dominerer på den sunde og folkelige debats bekostning.

I denne situation viser imperialismen for alvor tænder. Efter at den i 1991 mistede sin vigtigste rival og verdensmarkedet igen blev forenet på kapitalistisk grundlag, har forholdene i verden ændret sig dramatisk. Anført af USA, som i dag er verdens ubetinget stærkeste magt, går imperialismen under paroler om frihed og menneskerettigheder til angreb mod folkenes rettigheder verden over. Udbytningen og udplyndringen af klodens resurser optrappes som aldrig før, og det samme gør ensretningen af verdens befolkning i pluralismens hellige navn.

I Europa er den politiske dagsorden skiftet. De store monopoler har med Maastricht- og Amsterdam-traktaterne sat ekstra skub i opbygningen af den nye EU-stat. De transnationale selskaber i Vesteuropa rykker mod øst og er i gang med en gigantisk kolonialisering af de tidligere socialistiske lande. Samtidig udsættes arbejderklassens partier og organisationer for et systematisk angreb.

Sammenbruddet i Øst har givet NATO's høge blod på tanden. Et nyt koncept er blevet udviklet, hvor de imperialistiske magter tiltager sig retten til at anvende militærmagt over hele kloden. FN skubbes til side eller misbruges. International lov krænkes åbenlyst, og den nationale selvbestemmelse betegnes som forældet. En ny etape i våbenkapløb og oprustning er i gang.

Imperialismen er kort sagt blevet mere aggressiv efter 1991. Krig og ufred er atter en realitet ved indgangen til det nye årtusind. I første omgang i form af lokale krige, hvor de imperialistiske magter sammen eller hver for sig sætter små og obsternasige modstandere på plads. Men heller ikke fremtidige storkrige mellem de tre imperialistiske magtcentre kan udelukkes. USA opruster som aldrig før. Den japanske militarisme er igen på march. Og selv om hovedparten af EU-landene er medlemmer af NATO, er EU godt i gang med at opbygge sin egen hær. Modsætningerne mellem USA, Europa og Japan skærpes lidt efter lidt. Handelskrigene kan slå om i rigtige krige.

Alle disse forhold ændrer betingelserne for arbejderklassens kamp. På den ene side bliver socialismen mere og mere nødvendig, hvis freden og fremtiden skal sikres. På den anden side bliver arbejderklassens hovedmodstander – det nationale og internationale finansborgerskab – stadig mere magtfuldt. Det råder over ufattelige økonomiske midler, en skræmmende militærmagt, et velsmurt politisk og ideologisk maskineri og nogle massemedier, som med stor succes sætter dagsorden og ensretter debatten.

Kommunisterne er ikke blinde for realiteterne i nutidens verden. Vi justerer selvsagt vores politiske linje i samklang med de forandringer, som har fundet sted. Men vi tager samtidig vores udgangspunkt i den kendsgerning, at der bag det tilsyneladende uovervindelige skjold, som finanskapitalen omgiver sig med, befinder sig en kolos på lurfødder.

Ser man bort fra den forvirring, som er opstået med socialismens midlertidige tilbageslag og de store massemediers fordummelse, så har de kræfter, som vil have fordel af imperialismens fald, aldrig være så omfattende som i dag. Arbejderklassen, som af Marx og Engels blev udråbt til kapitalismens banemand, har aldrig været så talrig som nu. Og samtidig har den aldrig før haft så mange mulige allierede i sin kamp mod kapitalismen.

Megafusionerne, de transnationales voksende indflydelse og presset mod nationalstaten bringer stadig nye lag og grupper ind i kampen. Det samme gør undergravelsen af demokratiet. Den sociale, nationale og demokratiske kamp bliver flettet stadig tættere sammen, hvad der atter øger

mulighederne for at indgå brede alliancer, som kan skabe forudsætningerne for det endelige opgør med kapitalen.

De danske kommunister kæmper for socialisme i Danmark. Men det er næppe tænkeligt, at et lille land som Danmark helt alene vil kunne bryde ud af imperialismens kæde. Det vil sandsynligvis ske i en situation, hvor de omkringliggende imperialistiske magter selv befinder sig i en dyb krise. Skulle det lykkes, vil socialismens skæbne i høj grad være afhængig af revolutionens sejr i et stort land eller i en gruppe af lande. Men finanskapitalens globalisering stiller samtidig arbejderklassen og folkene i de forskellige lande over for de samme fjender med de samme navne. Det skaber et mere solidt grundlag for at virkeliggøre den gamle parole om international solidaritet, som i dag i endnu højere grad end tidligere er en forudsætning for at gennemføre en heldig socialistisk revolution i Danmark.

»Det hænger ikke sammen«, slynger man os i hovedet. »I siger, at I er internationalister, men samtidig vender I jer imod globaliseringen. I virkeligheden optræder I som snævre nationalister. Den holdning er forlængst blevet overhalet af historien.«

Nej, svarer vi. Den nuværende globalisering er ikke kun en naturlov. Grundlæggende set er udviklingen drevet af imperialismens krav om maksimal profit. Men den er også et resultat af menneskelige beslutninger. Globaliseringen er en selvforstærkende effekt af den nyliberalistiske bølge, som har skyllet hen over verden siden 1980'erne.

Det er rigtigt, at vi forsvarer den nationale selvstændighed. Vi mener, at nationalstaten nu som før er det bedste udgangspunkt for arbejderklassens og folkenes kamp. Uden nationalstaterne vil de transnationale selskaber få fuldstændig frie hænder i deres hensynsløse stræben efter maksimal profit. Vi er for solidaritet og internationalisme. Vi er kun imod den nuværende globalisering, som globaliserer nøden og elendigheden, imens rigdom og velfærd koncentrerer på færre hænder. Vi ønsker velfærd og verdenssamfundets rigdomme fordelt blandt milliardmasserne.

Vi er imod, at den nuværende verdensudvikling styres af hensynet til profitten. Vi ønsker, at hensynet til mennesker og natur skal være drivkraften i verdens udvikling.

Vi er imod individualismen og egoismen. Vi ønsker solidaritet og sammenhold mellem menneskene.

Parolen fra Det Kommunistiske Manifest: »Proletarer i alle lande, foren jer!« har ikke mistet sin betydning i det nye årtusind.

3. Den samfundsforandrende kraft

Vi kommunister bebrejdes ofte, at vi altid taler om klasser og klassekamp:

»Det er håbløst gammeldags«, fortæller man os. »Arbejderklassen hører en tidligere fase i kapitalismen til. Og det samme gør klassekampen. Jeres opfattelse er ren nostalgi.«

Ophavsmændene til denne påstand stirrer sig blinde på muskler og sved og bilder sig ind, at en arbejder er en stor og senet mand, der alene giver sig af med fysisk arbejde. I virkeligheden er det dem, der er håbløst gammeldags. De har ikke fulgt med tiden og klynger sig til et misforstået og forældet arbejderbegreb.

Den moderne arbejder er ligesom tidligere en lønarbejder, som først og fremmest er kendetegnet ved ikke selv at eje produktionsmidler, og som derfor er nødt til at sælge sin arbejdskraft enten til en privat kapitalist, der udnytter denne arbejdskraft til at producere eller frigøre merværdi, eller til en offentlig arbejdsgiver, for hvem arbejderens udfører samfundsnødvendige opgaver, som sikrer, at de private kapitalister fortsat kan hente profitter gennem udbytningen af den menneskelige arbejdskraft.

Men også menneskets placering og rolle i produktionen samt måden, hvorpå man modtager sin løn, har betydning for, hvilken klasse man tilhører.

Arbejderklassen består i dag af mange lag, hvoraf de ufaglærte på de større arbejdspladser udgør kernetropperne. Kommunisterne bygger først og fremmest deres arbejde på denne gruppe. Men det ville være dumt at overse alle de andre grupper, som til sammen tegner nutidens arbejderklasse.

Arbejderklassen er i dag samfundets største klasse, som udgør over halvdelen af den erhvervsaktive befolkning.

Arbejderklassen er samfundets mest revolutionære klasse. Den er den klasse, som har størst interesse i kampen for velfærd og socialisme, og er samtidig den eneste klasse, som kan lede denne kamp og tegne det nye socialistiske samfund.

Alt dette skyldes ikke, at arbejderklassen udgør den fattigste og mest lidende gruppe i samfundet. Det såkaldte pjalteproletariat, som hutler sig igennem livet på samfundets bund, er på mange måder værre stillet.

Det skyldes derimod, at arbejderklassen er den mest udnyttede klasse i den moderne kapitalisme og derfor også den klasse, som har størst interesse i at afskaffe denne udbytning. Og det hænger ikke mindst sammen med arbejderklassens placering i dens samfundsmæssige produktion. Det er i dag

arbejderklassen, som producerer hovedparten af værdierne i samfundet. Det er arbejderklassen, som holder samfundet i gang. Den er selve samfundets livsnerve.

Kapitalisterne kan ikke undvære arbejderklassen. Men arbejderne kan snildt undvære kapitalisterne, som udgør en gruppe af snyltere, som forhindrer arbejderne i at nyde frugten af deres arbejde.

Uanset om den enkelte arbejder erkender dette eller ej, er der således en grundlæggende interesse modsætning mellem arbejderklassen og kapitalistklassen. Klassekampen mellem disse to hovedklasser i det moderne samfund er derfor uundgåelig. Den er drivkraften i vor tids samfundsmæssige udvikling.

En af kommunisternes hovedopgaver er netop at gøre det store flertal af arbejdere bevidst om, at det faktisk forholder sig på denne måde.

En del af arbejderklassen skiller sig dog ud i dette billede. Det er det såkaldte arbejderaristokrati, som består af arbejdere, som gennem høje lønninger eller på anden måde er blevet bestukket af arbejdsgiverne, f.eks. gennem køb af medarbejderaktier. Arbejderaristokratiet er sammen med de velbjærgede bureaukrater i fagtoppen det sociale grundlag for spredningen af reformistiske og nyliberale ideer inden for arbejderklassen. Angrebene på den kollektive aftaleret og overgangen til individuelle løn aftaler har blandt andet til formål at øge antallet af arbejderaristokrater, som har en personlig interesse i at forhindre konflikter med arbejdsgiverne. For at bevidstgøre arbejdernes flertal er det derfor nødvendigt at isolere dette lag og den classesamarbejds linje, som det står for.

Arbejderklassen er ikke alene i sin kamp mod kapitalismen. Omkring sig har den en stor gruppe af mulige allierede, som også har dybe modsætninger til den herskende finanskapital.

De drejer sig først og fremmest om småborgerskabet og store dele af mellemlagene.

Småborgerskabet i by og på land er kendetegnet ved både at være ejer af produktionsmidler og selv at deltage i arbejdet, hvormed det skaffer sig alle sine indtægter eller – hvis det har enkelte ansatte til at hjælpe sig – i det mindste hovedparten af disse indtægter. Denne klasse bliver mere og mere klemmt af finanskapitalens åg. Småborgerskabet har som klasse intet selvstændigt samfundsprojekt, hvis det ikke lige er at skrue udviklingen tilbage til fortidens vege terende tilværelse. Det har en tendens til at vakle mellem arbejderklassen og borgerskabet og bliver ofte et let offer for alle mulige reaktionære rumlerier. Det er arbejderklassens opgave at påpege den fælles interesse modsætning til finanskapitalen og alliere sig med småborgeren som arbejder og isolere ham som kræmmer og spekulant. Det socialistiske samfund vil betyde en voldsom lettelse af småborgerskabets kår.

Mellemlagene er en samfundsgruppe i vækst i det moderne samfund. De består af lønmodtagere, som ikke selv ejer produktionsmidler, og som udfører ledende, organiserende, ideologiske og undertrykkende funktioner for de private kapitalister og den borgerlige stat. Mellemlagenes samfundsmæssige hovedopgave er – uanset deres egen personlige indstilling – at fastholde kapitalisterne ved magten og bevare det nuværende samfundssystem. Men mellemlagene er samtidig en meget broget gruppe, der spænder fra folk med tårnhøje indtægter, som er pot og pande med kapitalisterne, til folk, som med hensyn til løn-, arbejds- og levevilkår står arbejderklassen meget nær. Navnlig i disse år, hvor nyliberalisternes erklærede formål er at slanke den offentlige sektor, befinder mange dele af de offentligt ansatte mellemlag sig i en usikker og truet situation. Det er derfor muligt for arbejderklassen at alliere sig med en stor del af mellemlagene i kampen mod nedskæringer og for et nyt samfund.

Over for arbejderklassen og dens allierede står borgerskabet, som i størrelse ikke udgør mere end ca. en procent af den danske befolkning. Denne klasse har i kraft af sin økonomiske magt også den politiske magt i samfundet. Borgerskabets ledende lag er monopol- eller finansborgerskabet, som består af nogle få hundrede familier. Det er denne del af borgerskabet, som reelt styrer Danmark. Det er monopolborgerskabet, som i alliance med udenlandske monopolkapitalister er den udslagsgivende kraft i undergravningen af dansk selvstændighed og den eksisterende velfærdsmodel. Arbejdernes og deres forbundsfællers klassekamp retter sig derfor i første omgang mod denne lille gruppe af stenrige snyltere og landsforrædere. Det er på det grundlag, at alliancen mellem arbejderklasse, småborgerskab og mellemlag kan blive en realitet.

Til sammen udgør arbejderklassen og dens allierede en formidabel kraft, som vil være i stand til at løbe monopolborgerskabet og den nuværende samfundsorden over ende og skabe en ny og bedre tilværelse. Det gælder bare om at vække denne kraft til live. Den er den opgave, som kommunisterne stiller sig.

4. Det kommunistiske parti i arbejderklassens tjeneste

Arbejderklassen har ikke kun brug for fagforeninger og andre masseorganisationer for at få succes i klassekampen. Den har fremfor alt brug for et revolutionært parti, der kan samle de mange tråde og vise vej i en ellers uoverskuelig verden. Det kommunistiske parti er et sådant parti.

De historiske erfaringer viser, at når det kommunistiske parti har været stærkt og revolutionært, er det gået fremad for arbejderklassens sag. Når det ikke har været der eller er blevet ormeædt af reformisme, bureaukrati og middelmådighed, er det gået den forkerte vej.

Det kommunistiske parti er arbejderklassens politiske parti, som bygger på den videnskabelige socialismes teori, dvs. marxismen-leninismen.

Det kommunistiske parti har ingen interesser, som ikke også er arbejderklassens. Dets erklærede formål er at kæmpe for arbejderklassens og dens allieredes umiddelbare og langsigtede interesser med socialismen og kommunismen som endemålet. Partiet stiller sig helt i arbejderklassens tjeneste. Det søger at bevidstgøre hele klassen om dens historiske mission som kapitalismens banemand og drivkraften i opbygningen af det nye samfund.

Det kommunistiske parti er på samme tid en del af arbejderklassen og et fortropsparti. Det optager de mest aktive og bevidste arbejdere og repræsentanter for andre allierede klasser og lag i sine rækker. Målet er at samle de mest fremskredne erfaringer fra klassekampen med henblik på at styrke arbejderklassens sag.

Det kommunistiske parti stræber efter at blive et stort parti. Partiet er ikke en lille sekt for de særligt udvalgte. For at nå sine mål må det udvikle sig til et stort og stærkt revolutionært parti med tusinder af medlemmer og endnu flere støtter uden for partiet. Men det ønsker ikke vækst for vækstens egen skyld. Det stræber efter at blive et parti af aktive arbejdere og andre mennesker, hvis hjerte banker for socialismens sag.

Det kommunistiske parti er organisatorisk indrettet, så det er bedst muligt klædt på til at varetage sine opgaver. Det stimulerer en livlig og inspirerende demokratisk debat mellem sine medlemmer, så alles erfaringer kan komme på bordet og partiets linje blive så slagkraftig og korrekt som muligt. Når beslutningerne først er taget, handler hele partiet i enhed for at føre dem ud i livet. Derved kan det i højere grad gøre sin indflydelse gældende i klassekampen og tjene arbejderklassens sag.

De danske kommunister er en del af den internationale kommunistiske bevægelse, som består af selvstændige og ligeberettigede partier, der repræsenterer arbejderklassen og dens allierede i de forskellige lande. Disse partier tager udgangspunkt i den samme marxistiske-leninistiske teori og ideologi og arbejder for det samme langsigtede mål, nemlig overgangen til socialisme og kommunisme på verdensplan. De danske kommunister arbejder for at styrke den internationale kommunistiske bevægelse og forstærke samarbejdet og solidariteten mellem de forskellige partier.

De danske kommunister er for tiden splittet op i forskellige organisationer, og adskillige kommunister er partiløse. Det er et resultat af en flere årtier lang proces, som har sit udspring i Hrustjovs revisionisme. I dag er betingelserne til stede for at overvinde denne splittelse. For at genskabe det stærke kommunistiske parti, som den danske arbejderklasse har brug for, må kommunisterne derfor hurtigst muligt forenes i samme parti på marxismen-leninismens grund. Det er den første og mest aktuelle opgave, som rejser sig i partibygningen.

5. Det kæmper kommunisterne for i dag

Centralt i den danske arbejderklasses kamp står kravet om bedre arbejds- og levevilkår. De sociale, politiske og økonomiske rettigheder, som blev knæsat i »velfærdssamfundet« i årene efter anden verdenskrig, var først og fremmest et resultat af arbejderklassens kamp. Det var denne kamp og eksistensen af en magtfuld socialistisk lejr, som tvang finanskapitalen til store indrømmelser. Uden dette var det aldrig sket.

De opnåede rettigheder står nu for skud. Det sker underligt nok på et tidspunkt, hvor samfundet har bedre materielle betingelser end nogen sinde for at sikre velfærd til alle.

5.1 Kampen for velfærd

Kommunisterne kalder til kamp for at forsvare de tilkæmpede rettigheder, som er indeholdt i »velfærdssamfundet«.

Grundlaget for den danske »velfærdsmodel« har i hele perioden været enhedsfagbevægelsen og det kollektive aftalesystem. Af særlig betydning er det, at den aktive del af fagbevægelsen, igennem den overenskomstmæssige kamp for at hæve mindstelønnen, samtidigt har banet vejen for et løft af de sociale ydelser.

Selve kernen i »velfærdsmodellen« er en stor offentlig sektor, som er finansieret efter et solidarisk princip. Tanken var, at borgerne på den ene side via høje skatter og afgifter i en vis grad bidrager i forhold til deres indtægter. Og at alle, der har behov for det, på den anden side i samme grad får glæde af den offentlige service.

Selv om systemet langt fra er blevet retfærdigt og rummer en række smuthuller for de rige, er dette fordelingsprincip langt at foretrække for den selvfinansiering, som nyliberalismen nu søger at gennemtvinge. I denne model skal solidaritet afløses af parolen om, at den enkelte er ansvarlig for sin egen lykke. Det er ikke statens opgave at »forkæle« borgerne, lyder budskabet. Ønsker man velfærdsydelser, må man selv finansiere dem gennem private ordninger. Denne nyliberale model vil føre med sig, at de rige også på dette område kan købe sig til bedre service, mens de fattige bliver ladt i stikken. I praksis vil det betyde en kolossal omfordeling af resurser fra de fattige til de rige.

Kernen i forsvaret af de tilkæmpede rettigheder er derfor forsvaret af enhedsfagbevægelsen, det kollektive aftalesystem og det solidariske fordelingsprincip, som nu alt sammen undergraves af EU-integrationen. Og særlig vigtigt er også forsvaret af den offentlige sektor, som ligeledes trues af EU-dikterede nedskæringer, udliciteringer og privatiseringer.

Som en forudsætning for overhovedet at forsvare de tilkæmpede rettigheder står derfor kampen mod integrationen i EU og for national selvbestemmelse. Kommunisterne siger nej til dansk deltagelse i EU's økonomisk monetære union, i Schengen og Vestunionen. Og vi fastholder kravet om, at Danmark skal ud af EU.

Det er dog langt fra alt i »velfærdssamfundet«, som kommunisterne vil forsvare. »Velfærdssamfundet« sikrede en række vigtige rettigheder, som arbejderklassen længe havde kæmpet for, og som det er værd at forsvare. Men det sikrede aldrig virkelig velfærd til befolkningens flertal.

5.2 Kommunisternes øvrige dagskrav

Det kommunistiske parti er et fredens parti. Vi går ind for fred og samarbejde mellem verdens folk og nationer og arbejder for, at konflikter løses ad forhandlingens vej. Vi støtter bestræbelserne på at skabe et demokratisk FN, som er fri for stormagternes dominans og manipulation. Vi afviser udsendelsen af danske tropper til udlandet og er ligeledes imod fremmede tropper og militærmanøvrer på dansk jord. Og vi kræver fremfor alt Danmark ud af NATO.

Kommunisterne arbejder for at forsvare og udvide de demokratiske rettigheder. Vi er imod den udvikling, som trækker beslutningerne væk fra den folkelige debat og kontrol og ind i lukkede nævn, bestyrelseslokaler og overnationale organer. Vi er imod den voksende overvågning og kræver, at brevhemmeligheden overholdes og udvides til også at gælde elektronisk post. Vi kræver, at efterretningstjenesten åbner sine arkiver og oplyser offentligheden om sin infiltration og spionage mod venstrefløjen, den aktive del af fagbevægelsen og andre folkelige organisationer.

Kommunisterne støtter konsekvent ungdommen i dens kamp for demokratiske, sociale, faglige og uddannelsesmæssige rettigheder. Vi støtter lærlingenes og ungarbejdernes kamp for bedre leve- og arbejdsvilkår og for at opnå samme sociale og faglige rettigheder som andre arbejdende. Vi støtter de uddannelsessøgendes kamp for højere SU og medindflydelse på deres uddannelser.

Trods årtiers tale om ligestilling er kvinderne stadig en diskrimineret halvdel af befolkningen. Kommunisterne kæmper derfor for kvindernes frigørelse og kræver reel ligestilling, reel ligeløn og kamp mod enhver undertrykkelse og diskriminering af kvinderne i samfundet, på arbejdsmarkedet og i familien.

Kommunisterne er ligeledes imod enhver form for diskriminering af indvandrere og flygtninge. Vi kræver asyl til alle mennesker, som flygter fra krig og undertrykkelse i deres hjemlande. Vi kræver respekt for deres kultur og menneskerettigheder, når de kommer til Danmark. Vi går ind for effektiv integration af indvandrere og flygtninge i det danske samfund og på det danske arbejdsmarked. Det er vores opfattelse, at danskere og indvandrere må gå sammen i fælles kamp på grundlag af deres fælles klasseinteresser. Vi er imod enhver form for fremmedhad og racisme, fordi det er menneskefjendsk og splitter arbejderklassen og den arbejdende befolkning på grundlag af hudfarve, kultur og religion.

Kommunisterne er aktive modstandere af fascisme og nazisme. Vi arbejder for at skabe en bred folkelig modstand mod dette fænomen og kræver forbud mod fascistiske og nazistiske organisationer og propaganda.

Kommunisterne kæmper aktivt for et rent miljø. Miljøspørgsmålet skal ses i en global sammenhæng og skal derfor også løses globalt. Men det betyder ikke, at vi intet kan gøre nationalt. Ligeledes kæmper kommunisterne for gode og sunde fødevarer. Vi ønsker ikke vækstfremmere, strålebehandling, genmanipulation og lignende i fødevareindustrien. Kommunisterne ønsker at fremme det økologiske landbrug.

Kommunisterne ønsker en levende og folkelig kultur. Vi er imod den ensretning og fordummelse, som de transnationale medier udsætter os for. Vi er imod mediernes opsplittede og historieløse verden, hvor individualisme og nyliberalisme hærger uhæmmet og afføder afstumpethed og åndelig armod. I vores kulturpolitik går vi ind for en revolutionær humanisme, som bygger på kollektivitet og solidaritet, på menneskeværd og respekt for den enkelte. Vi ønsker at fastholde og udvikle den lange danske tradition for socialistisk kulturkamp og kulturkritik af det borgerlige samfund og dets institutioner. Som en integreret del af denne kulturkamp ser vi det som vores opgave at støtte og inspirere den kunst, der tager stilling for arbejderklassen og den arbejdende befolkning.

Kommunisterne går ind for international solidaritet mellem verdens udbyttede og undertrykte mennesker. Vi støtter alle folks og nationers ret til at have det samfundssystem, som de selv ønsker og vælger. Kommunisterne er i særdeleshed solidariske med de lande, som søger at opbygge socialismen under nutidens vanskelige forhold.

6. De politiske kræfter og bevægelser i Danmark

Kommunisterne lever ikke i en osteklokke. Vi arbejder og kæmper i et samfund, hvor en stor del af befolkningen er aktive og organiseret i forskellige bevægelser og politiske partier. Kommunisterne vurderer hver af disse bevægelser og partier ud fra, hvilke klasser og interesser de tjener. På dette grundlag bestemmer vi vores holdning til dem.

6.1 Kommunisterne holdning til fagbevægelsen

Den største folkelige bevægelse i Danmark er fagbevægelsen, som er arbejderklassens vigtigste masseorganisering. Det er kommunisternes opfattelse, at alle arbejdere og lønmodtagere bør stå i fagforening.

Kommunisterne kæmper for at bevare og styrke enhedsfagbevægelsen på klassekampens grund.

Kommunisterne er ikke blinde for, at der er problemer i dansk fagbevægelse. Navnlig det store bureaukrati med centrum i forbundsledelserne og LO-toppen er en klods om fødderne på arbejderklassen. LO-toppens politik er i dag ikke til at skelne fra arbejdsgivernes. Fagtoppen indgår sammen med storkapitalen og statsmagten i en treenighed, som er forenet i kampen mod arbejderne rettigheder.

Kommunisterne kæmper for at bryde med den nuværende klassesamarbejdslinje og gøre fagforeningerne til kamporganisationer. Vi ønsker en demokratisk og aktiv fagbevægelse, som i alle henseender varetager medlemmernes interesser.

Fagforeningernes styrke ligger på grundplan, i aktive klubber og tillidsfolk. Vi er imod fagtoppens forsøg på at svække klubber og tillidsfolk ved at udhule det kollektive aftalesystem og indføre individuelle og lokale aftaler, som fjerner solidariteten mellem arbejderne. Kommunisterne støtter derfor opbygningen af aktive tillidsmandsringe og faglige netværk på tværs af arbejdspladser og brancher.

Efter kommunisternes opfattelse er industriforbund det bedste bud på en ny organisering, fordi den bygger på ideen om én faglig organisering på hver arbejdsplads, det vil sige på arbejderne enhed. Sålænge det ikke er muligt, støtter vi, at beslægtede forbund søger sammen i et tæt samarbejde eller lægger sig sammen.

Samtidig støtter vi, at den faglige aktionsenhed udbygges ud over landets grænser, ikke mindst til arbejderne i andre EU-lande for at styrke EU-modstanden. I globaliseringens tidsalder er en konkret og forpligtende solidaritet mellem arbejdere i alle lande en forudsætning for, at arbejderne kan besejre deres fælles fjende, den internationale monopolkapital.

6.2 Kommunisterne holdning til de folkelige bevægelser

I de senere årtier er der opstået en lang række folkelige bevægelser, som går på tværs af de traditionelle partiskel. Det er bevægelser, der typisk samles omkring en række enkeltsager og enkeltkrav. Men de kan dog også have en mere kompleks karakter.

Fælles for mange af disse bevægelser er, at de samler folk fra forskellige klasser og lag. Samtidig er de ofte ledt af folk fra mellemlagene eller i det mindste præget af deres tankegang.

Måske derfor hører man hyppigt den påstand, at disse bevægelser og deres krav ikke drejer sig om traditionelle klassetemaer, men om noget helt nyt. At de ikke direkte er forbundet med arbejderklassens kamp for et bedre samfund, og at klassekampen derfor heller ikke længere er drivkraft i udviklingen.

Det forholder sig lige omvendt. De folkelige bevægelser afspejler den kendsgerning, at viften af krav i klassekampen er blevet bredere og mere nuanceret. Alle de nævnte bevægelser kredser om problemer, som enten er direkte forårsaget af kapitalismen eller i det mindste er blevet skærpet som følge af dens udvikling. Ingen af disse spørgsmål kan følgelig løses uden at føre kamp mod monopolkapitalen og dens stat. Og mange af spørgsmålene kan først finde deres endelige løsning, når kapitalens magt er brudt.

De moderne folkelige bevægelser spiller en stor rolle i samfundet. De rejser spørgsmål, som er centrale for nutidsmennesket. Deres brede sociale sammensætning gør, at de kan blive en af formerne for klassealliancen mellem arbejderklasse, mellemlag og småborgerskab.

Kommunisterne støtter derfor de folkelige bevægelser, som har et progressivt sigte, og arbejder for, at det bliver arbejderklassen, der kommer til at præge dem politisk. Vi støtter ikke mindst Folkebevægelsen mod EU, som står for den konsekvente EU-modstand. Og vi støtter ligeledes Rød Ungdom som en bred organisation for den revolutionære og socialistiske ungdom.

6.3 Kommunisterne holdning til de øvrige politiske partier

Det er kommunisternes opfattelse, at venstrefløjens må finde sammen og udgøre kernen i den folkelige modstand mod monopolkapitalens offensiv. Underordnede uenigheder må skubbes til side med henblik på at styrke enheden mod den fælles fjende. På langt de fleste spørgsmål findes der en større eller mindre grad af enighed.

Ved siden af kommunisterne udgør Enhedslisten i dag den vigtigste kraft på den danske venstrefløj. Socialt repræsenterer den hovedsagelig mellemlagene, som står arbejderklassen nær. Kommunisterne ønsker et tæt samarbejde med Enhedslisten omkring alle spørgsmål, hvor der er fælles fodslag. I dag er en del kommunister også aktive som medlemmer af Enhedslisten. Men vi forholder os samtidig kritisk til listen, når dens politik ikke er til gavn for arbejderklassen og befordrende for enheden. På sigt mener vi dog, at Enhedslisten er for snæver til at blive samlingspunkt for den folkelige enhed, som må opbygges imod monopolernes offensiv.

Socialistisk Folkeparti går stadig mere mod højre og er ved at udvikle sig til et traditionelt socialdemokrati, som især har sin sociale rødder i mellemlagene. Partiet opgiver i stigende grad klassekampen og begynder i stedet at fable om såkaldte bløde værdier. På en række områder – som for eksempel EU – står en stor del af partiet dog stadig på den rigtige side af plankeværket. Kommunisterne ønsker at styrke samarbejdet med partiets medlemmer på disse områder og håber, at de belært af erfaringerne vælger klassekampens vej.

Socialdemokratiet var gennem det meste af det 20. århundrede monopolborgerskabets foretrukne regeringsparti. Dets ledelse støtter konsekvent EU og NATO og er, efter at Poul Nyrup Rasmussen blev partiledet, gået helt over på nyliberale positioner. Partiet er i dag en af drivkræfterne bag afmonteringen af »velfærdssamfundet«. Men samtidig har det stadig mange medlemmer og vælgere, som har deres rødder i arbejderbevægelsen og den jævne befolkning. De føler sig utrygge ved partiledelsens nuværende kurs. Kommunisterne søger enhed med disse kræfter omkring spørgsmål af fælles interesse. Det kan være forsvaret af de faglige og sociale rettigheder, forsvaret af den nationale selvbestemmelse og kampen for fred og international solidaritet. Gennem dette samarbejde håber kommunisterne, at de vil gøre op med den nyliberale politik.

De borgerlige partier er i et og alt kapitalens partier. Deres indbyrdes forskelle er efterhånden kun nuancer for finsmagere. De står alle – ligesom socialdemokratiet – på nyliberale positioner. De er derfor i alle henseender arbejderklassens fjender og kommunisternes modstandere. Alligevel kan man konstatere, at en række enkeltmedlemmer undertiden bryder med partidisciplinen og har afvigende holdninger til en række konkrete spørgsmål såsom EU, nedskæringer, miljø, demokratiske rettigheder, flygtninge- og indvandrerpolitik, bevarelse af freden osv. Kommunisterne

er naturligvis indstillet på at samarbejde med de pågældende omkring konkrete spørgsmål med det formål at isolere de mest reaktionære kræfter.

Kommunisterne kan ikke under nogen omstændigheder arbejde sammen med erklærede fascistiske, fremmedfjendtlige og racistiske partier. Det er vores holdning, at man bør gøre alt for at isolere og bekæmpe dem. Men samtidig er vi klar over, at mange arbejdere og almindelige mennesker i de senere år er blevet medlem af eller stemmer på partier af denne slags. Vi er overbevist om, at mange af disse mennesker er gået forkert i byen. De er blevet vildført af den voldsomme sociale demagogi, som de pågældende partier også omgiver sig med. Kommunisterne vil gøre alt for at bringe disse arbejdende mennesker sammen med de kræfter, som virkelig kæmper for deres grundlæggende og langsigtede interesser.

7. Vejen til socialismen

Gennem mere end hundrede år har der eksisteret to hovedstrømninger i dansk arbejderbevægelse. På den ene side den reformistiske linje, der udbreder illusioner om, at kapitalismen gradvist kan gro ind i socialismen. På den anden side den revolutionære linje, der fastholder, at overgangen til socialismen kun kan ske gennem et revolutionært brud med kapitalismen. Den første linje står for classesamarbejde med kapitalisterne og deres stat. Den anden for klassekamp.

Kommunisterne er den revolutionære linjes fremmeste repræsentanter. Socialdemokratiet har hidtil tegnet den reformistiske linje, men partiet er nu ved at afvikle denne linje til fordel for nyliberalistisk nedskæringspolitik. Den nuværende nedbrydning af »velfærdssamfundet« markerer samtidig den reformistiske linjes historiske fallit. Den viser, at reformismen aldrig vil kunne sikre varige forbedringer for den arbejdende befolkning.

7.1 Kampen for reformer

Den gamle modsætning mellem de to linjer har skabt den myte, at kommunisterne ikke går ind for reformer under kapitalismen. Det er selvsagt noget sludder.

Kommunisterne støtter og kæmper for alle reformer, som forbedrer arbejderklassens og den øvrige arbejdende befolknings arbejds- og levevilkår. Men til forskel fra reformisterne ser vi ikke reformerne som et mål i sig selv.

Langt vigtigere er det, at arbejderklassen gennem kampen for reformer drager sine egne erfaringer og dermed styrker sin klassemæssige bevidsthed og sin revolutionære organisering. Det afgørende er, at kampen for reformerne forbindes med kampen for socialismen. At kampen for reformer bruges til at højne og ikke sænke arbejderklassens bevidsthed, til at styrke og ikke svække dens revolutionære organisering og mobilisering.

Erobringen af socialismen må nødvendigvis være arbejderklassens eget værk. Det kan kun ske gennem dens egen bevægelse og kamp.

Det kampprogram, som kommunisterne lægger sig i selen for i dag, har netop til hensigt at skabe forudsætningerne for den fremtidige overgang til socialismen.

De vigtigste af disse forudsætninger er, at den revolutionære linje i fagbevægelsen styrkes og fagforeningerne gøres til kamporganisationer, samt at det kommunistiske parti øger sin anseelse og ledende rolle i klassekampen.

7.2 Alliance- og enhedspolitik

Kommunisterne stræber efter at være de mest aktive forkæmpere for enheden i arbejderklassen og mellem denne og dens allierede. Med dette mål for øje anvender det kommunistiske parti aktionsenhedens prøvede metode.

Denne metode gør det muligt at samarbejde med andre kræfter om konkrete spørgsmål, hvorom der er enighed, uanset uenigheder på andre områder. Rigtigt anvendt er aktionsenheden et vigtigt redskab, som kan bidrage til at føre de forskellige kræfter tættere på hinanden og lægge grunden til samarbejde omkring andre og også mere vidtgående spørgsmål.

I praksis forudsætter dette samarbejde ofte kompromiser og taktiske indrømmelser. Kommunisterne er ikke blege for sådanne kompromiser og indrømmelser. Men vi betinger os, at de i alle tilfælde er i arbejderklassens interesse og gavner det fremtidige arbejde.

Målet med kommunisternes enhedsarbejde er at skabe en bred anti-monopolistisk alliance, som knytter arbejderklassen og dens naturlige forbundsfæller sammen i kampen mod monopolkapitalen. Denne alliance må opbygges gradvist gennem et samarbejde omkring delspørgsmål eller spørgsmål af mere vidtgående karakter.

Kampen mod EU er et eksempel på et sådant samarbejde, som har fundet sit eget organisatoriske udtryk i Folkebevægelsen mod EU. Men et utal af forskelligartede former på tages i anvendelse for efterhånden at binde de folkelige kræfter sammen i den fælles kamp mod monopolkapitalismen.

Erfaringen viser, at brede klassealliancer og folkelige organisationer må have arbejderklassen som toneangivende kraft. Ellers risikerer de at trække i den forkerte retning.

7.3 Massekamp og parlamentarisk kamp

På det parlamentariske felt arbejder kommunisterne for at skabe et folkeligt og nationalt flertal i Folketinget, som kan føre til dannelse af en regering, der sikrer Danmarks selvstændighed, bryder med EU og NATO og tager skridt til at sikre den arbejdende befolknings politiske, sociale og økonomiske rettigheder.

Selv om de virkelige beslutninger ikke tages i Folketinget, men i EU og de store koncernes bestyrelseslokaler, vil det kommunistiske parti alligevel stedse søge at finde former, hvorunder de folkelige bevægelser kan blive repræsenteret på tinge af konsekvente revolutionære parlamentarikere. Så længe der er demokratiske rettigheder tilbage i det borgerlige Danmark, vil kommunisterne tage dette arbejde alvorligt. Fjernes disse rettigheder, vil det være nødvendigt at tage andre metoder i brug.

Kommunisterne er samtidig imod ethvert forsøg på at gøre de folkelige bevægelser til halehæng for det parlamentariske arbejde. Vi forfægter det stik modsatte synspunkt, nemlig at de revolutionære parlamentarikers vigtigste opgave er at bidrage til at styrke den folkelige og udenomsparlamentariske massebevægelse.

Det er til syvende og sidst klassekampen ude i samfundet – og ikke smarte parlamentariske manøvrer – som vil gennemtvinge forandringer og bane vejen for en fremtidig overgang til socialismen.

7.4 Overgangen til socialismen

Dannelsen af en folkelig og national regering vil være en stor sejr for de antimonopolistiske kræfter. Den vil kunne medvirke til at samle kræfter, der kan bane vejen for det endelige brud med kapitalismen. På denne måde kan den blive en af formerne for overgang og tilnærmelse til den socialistiske revolution. Men selve denne revolution kan den ikke sikre. Det kan kun arbejderklassens og dens allieredes masseaktion for at erobre statsmagten.

Regeringsmagten er en del af statsmagten, men ikke dens kerne. Selv om det under gunstige omstændigheder skulle lykkes de folkelige kræfter at opnå regeringsmagten, har monopolborgerskabet stadig kontrol over de centrale dele af statsmagten, først og fremmest voldsapparatet. Erfaringen viser, at det ikke vil tøve med at bruge dette apparat til at undertrykke et folkeligt krav om dybtgående reformer.

Kommunisterne vil derfor bruge de vundne positioner til at forberede arbejderklassen og dens allierede på borgerskabets modangreb og dermed på den endelige overgang til socialismen. Det er i arbejderklassens og befolkningens massebevægelse, organisering og mobilisering, at den egentlige garanti for sejr ligger.

Hvilken karakter selve overgangen til socialismen vil få, afhænger af borgerskabet selv. Kommunisterne arbejder for en fredelig eller så lidt voldelig udvikling af revolutionen som overhovedet muligt. Men vi gør os ingen illusioner.

Kommunisterne forbereder derfor sig selv og arbejderklassen på at mestre alle kampformer, så vi ikke bliver taget på sengen. Jo bedre og mere alsidigt vi er forberedt, jo større er chancerne for en mere fredelig udvikling af revolutionen.

8. Målet er et socialistisk velfærdssamfund

Hovedmålet for arbejderklassens – og kommunisternes – kamp under kapitalismen er erobringen af statsmagten. Denne magtovertagelse, som finder sted i forbindelse med den socialistiske revolution, er en betingelse for, at arbejderklassen og folket kan iværksætte en socialistisk opbygning i Danmark. I den første fase af denne opbygning har arbejderklassen og folket brug for en stærk stat, som kan fastholde de sociale landvindinger. Denne nye stat, der har arbejderklassen som ledende kraft, må være i stand til at imødegå alle forsøg på hævn og sabotage fra de styrtede klasser.

Arbejderklassen og dens allierede kan ikke bruge den gamle kapitalistisk statsmagt til noget i et socialistisk øjemed. Denne statsmagt er i hele sin opbygning og sit indhold indrettet for at forsvare et mindretals privilegier og holde flertallet nede. Kommunisterne vil derfor arbejde for, at den borgerlige stats institutioner – politi, hær, domstole, centraladministration osv. – umiddelbart bliver opløst og erstattet af en ny folkelig statsmagt med nye demokratiske institutioner og former, hvis indhold er forsvaret for det arbejdende flertals rettigheder og interesser på kort og lang sigt.

Det sociale grundlag for den nye statsmagt vil være et forbund mellem arbejderklassens forskellige lag og andre dele af den arbejdende befolkning, heriblandt de små selvstændige erhvervsdrivende og størstedelen af mellemlagene. Den nye stat vil have sin styrke i et levende og aktivt demokrati, hvor den arbejdende befolkning og dens organisationer tager direkte del i beslutningerne og forvaltningen af samfundets anliggender.

Det socialistiske samfund må bygge sin legalitet på vedtagelsen af en ny socialistisk forfatning. Kommunisterne går ind for, at en sådan forfatning ikke alene lægges ud til folkeafstemning på normal demokratisk vis. Den danske befolkning må også under forskellige former have tid og reel mulighed for at deltage aktivt og konstruktivt i selve udformningen af forfatningsteksten. Den socialistiske forfatning vil således være et produkt af arbejderklassens og befolkningsflertallets kollektive viden, erfaringer og forhåbninger.

8.1 Et folkeligt demokrati med arbejderklassen ved roret

Det nye socialistiske demokrati, som kommunisterne kæmper for, vil ikke kun i sit indhold, men også i sin form adskille sig fra det tidligere borgerlige demokrati. Demokratiet vil blive indrettet, så den arbejdende befolkning reelt bliver bestemmende i det nye samfund. Dette vil dels ske gennem retten til at vælge og løbende kontrollere de nye folkemagtsorganer og dels gennem en bred vifte af kanaler, hvorigennem den arbejdende befolkning og dens organisationer direkte har indflydelse på lovgivningen og forvaltningen.

Det socialistiske demokrati vil i modsætning til det borgerlige demokrati sikre, at borgerne ligestilles ikke blot som vælgere, men også som kandidater. Deres muligheder for at stille op, føre valgkamp og blive valgt vil derfor ikke afhænge af partimedlemskab, egen formue eller gode kontakter til mediemonopoler og pengestærke kredse.

I modsætning til i dag vil der blive åbnet op for, at den brede befolkning kan tage direkte del i opstillingen af kandidater. Selve valghandlingen vil blive fri, lige og hemmelig.

For at forhindre, at der udvikles et lag af levebrødspolitikere, vil ingen af de folkevalgte – hvis det står til kommunisterne – få løn eller andre privilegier for deres arbejde. Hele lovgivningsarbejdet vil derimod blive forenklet, så de folkevalgte i vidt omfang kan fortsætte i deres oprindelige job til normal løn, idet de kan få fri med løn til at varetage deres politiske og administrative hverv.

Mellem valgene må de folkevalgte være forpligtede til løbende at holde vælgerne orienteret om deres arbejde. Er et flertal af vælgerne i en valgkreds utilfreds med deres repræsentant, må de kunne trække dennes mandat tilbage og udskrive nyvalg til den ledige post. Denne ret betragter kommunisterne som et vigtigt redskab, som kan sikre befolkningen mod magtmisbrug og uduelige ledere, der plejer egne interesser.

For at sikre, at den arbejdende befolkning kan indgå direkte i forvaltningen af samfundet, må der til de nye folkemagtsorganer knyttes et netværk af komiteer, udvalg, nævn og råd. Til disse netværk vil befolkningen få mulighed for at vælge sine repræsentanter gennem fagforeningerne og andre folkelige organisationer. Kommunisterne vil arbejde for, at ingen vigtig lov eller foranstaltning, der berører befolkningens liv og interesser, vil blive vedtaget og gennemført uden først at have været til høring i befolkningen og dens organisationer.

Det socialistiske demokrati vil ikke blot være et politisk, men også et økonomisk demokrati. De økonomiske årsplaner, som lægger rammerne for samfundets udvikling, vil således både centralt og lokalt blive udarbejdet i direkte samarbejde med den arbejdende befolkning og dens organisationer. Samtidig vil der på alle virksomheder blive indført et omfattende demokrati. Hermed bliver arbejderklassen og de øvrige arbejdende de virkelige herrer ikke alene i samfundet, men også på virksomhederne og inden for økonomien.

Fuldstændig åbenhed, gennemsigtighed og aktindsigt i alle folkevalgte og offentlige organers arbejde vil være en afgørende forudsætning for, at befolkningen kan udøve sin demokratiske indflydelse på beslutningsprocessen og forvaltningen. Hemmeligheder vil kun blive accepteret i særlige tilfælde, der berører statens sikkerhed eller har med privatlivets fred at gøre.

8.2 Produktionsmidlerne i samfundets tjeneste

En blomstrende økonomi og en retfærdig fordeling af goderne er forudsætningen for, at der kan skabes et moderne socialistisk velfærdssamfund.

Den danske økonomi har forlængst nået et stadium, hvor de materielle betingelser er tilvejebragt for et samfund, der kan leve op til befolkningens alsidige behov og krav. De nuværende kapitalistiske ejendomsforhold stiller sig imidlertid i vejen for, at dette kan ske.

Umiddelbart efter socialismens sejr vil de grundlæggende produktionsmidler derfor overgå i samfundseje. Det gælder industrielle nøglesektorer, undergrunden, råstoffer og råstofudvinding, energiforsyning, transport- og kommunikationsvirksomhed, herunder telekommunikation, postvæsen, havne og lufthavne.

Hele finanssektoren nationaliseres ved samme lejlighed. Med hensyn til pensionsfondene vil de hundredvis af milliarder, der i dag ligger i disse, komme til udbetaling, efterhånden som folk går på pension.

Udenlandsk kapital i Danmark vil som hovedregel blive nationaliseret. Det samme vil tidligere offentlige virksomheder, som er blevet privatiseret eller udliciteret under den nyliberale bølge.

Samtidig vil staten overtage kontrollen med udenrigshandlen og alle pengetransaktioner til og fra udlandet.

Alle boligspekulanter ejendomme vil ligeledes blive eksproprietet. Dette vil selvsagt ikke berøre den del af befolkningen, som blot ejer den bolig, de selv bor i.

Grundreglen vil være, at ingen vil blive frataget værdier, som er frugten af eget arbejde. Alle små selvstændige erhvervsdrivende – dvs. landmænd, fiskere, håndværkere, handlende og andre, som arbejder for egen regning – vil heller ikke blive berørt af nationaliseringerne. De vil derimod vil ansopret til at slutte sig samme i andelsforeninger på frivillig basis.

Med ændringen af ejendomsforholdene forandres også klassernes stilling. Arbejderklassen vil fra at være en udbyttet og underkuet klasse blive den førende kraft i samfundet. Småborgerskabet vil blive befriet fra kapitalens åg og vil generelt få bedre kår. Mellemlagene vil blive frigjort fra deres tilknytning til kapitalen og dens statsmagt og vil blive en vigtig samfundsgruppe i folkets tjeneste.

Storborgerskabet vil derimod få brudt sin økonomiske magt og vil dermed blive opløst som klasse i økonomisk forstand.

Med udgangspunkt i de nationaliserede produktionsmidler og formuer vil det socialistiske samfund skabe en planøkonomi, som sigter mod at tilfredsstille befolkningens voksende materielle og kulturelle behov. Denne planmæssige udnyttelse af samfundets resurser vil bygge på en demokratisk beslutningsproces, reel viden om de økonomiske processer og et solidt kendskab til befolkningens og samfundets behov. Hermed vil det være slut med de økonomiske kriser, som til stadighed truer den arbejdende befolkning under kapitalismen. De kolossale produktivkræfter, som det moderne samfund har skabt, vil nu for alvor kunne udfolde sig i fremskridtets tjeneste.

8.3 Mennesket i centrum

Hele formålet med den socialistiske revolution er at sikre og varetage menneskenes rettigheder og interesser i hele deres bredde. Socialismen vil sætte mennesket – og ikke profitten – i centrum. Det socialistiske samfund vil derfor udvide og garantere ikke alene de individuelle frihedsrettigheder, men også de kollektive og sociale rettigheder. Ophævelsen af de grelle sociale uligheder i samfundet er forudsætningen for, at disse rettigheder ikke længere er formelle, men bliver reelle rettigheder.

Den socialistiske forfatning, som kommunisterne ønsker, vil garantere de fundamentale menneskerettigheder. Det gælder retten til liv og sundhed, retten til arbejde, retten til uddannelse, retten til bolig, retten til ferie og fritid, retten til social sikring og retten til at leve i et rent miljø.

Arbejdet vil under socialismen blive værdsat og beskyttet, og alle vil have ret til at modtage løn i forhold til ydet arbejdsindsats. Forfatningen vil også garantere og beskytte privat ejendom, som er frugten af eget arbejde.

Den personlige frihed vil blive udvidet under socialismen. Samfundet vil således sikre, at det enkelte menneske ikke alene har frihed til, men også reel mulighed for at udvikle og udfolde sine individuelle evner i såvel fysisk som intellektuel retning og på denne måde realisere sig selv som menneske. Alle vil blive opmuntret til at udvikle deres kreative evner alsidigt. Den kunstneriske frihed vil betyde, at samfundet bliver klædt i en mangfoldighed af former og farver.

Den personlige frihed kræver endvidere, at privatlivets fred sikres mod udspionering, aflytning, brevcensur og krænkelse af boligen.

Reel ytrings- og forsamlingsfrihed er ligesom retten til information en forudsætning for, at menneskene kan udvikle sig alsidigt, og det er samtidig en betingelse for, at den arbejdende befolkning kan indgå i et levende og aktivt socialistisk demokrati. Disse frihedsrettigheder vil under socialismen få et reelt indhold og vil blive sikret materielt ved, at aviser, tidsskrifter, forlag, biblioteker, radio- og tv-stationer, mødelokaler og kongrescentre bringes under folkelig kontrol og stilles til rådighed for den arbejdende befolkning.

Den socialistiske forfatning vil ligeledes garantere organisationsfrihed, idet befolkningen vil have ret til at organisere sig i foreninger, politiske partier, interesseorganisationer og græsrodsbevægelser, som respekterer landets forfatning. Den arbejdende befolknings demokratisk opbyggede organisationer vil have ret til udstrakt indflydelse i alle dele af samfundslivet og til at

udøve kontrol med folkemagtsorganer, virksomheder og forvaltning på alle planer. Også strejke- og demonstrationsretten vil være grundlovssikret.

Den danske socialisme sikrer også trosfrihed og retten til at organisere sig i trossamfund. Staten og kirken adskilles, idet den enkeltes tro betragtes som et privat anliggende.

Det socialistiske Danmark vil arbejde for fred og national enhed på et demokratisk og folkeligt grundlag. Diskrimination som følge af hudfarve, nationalitet, kultur, sprog, køn, seksualitet og religion vil blive fordømt som uforeneligt med det danske folks demokratiske traditioner. Krigspropaganda og fascistisk virksomhed erklæres som en forbrydelse.

8.4 Arbejde og velfærd til alle

Et af socialismens første mål vil være at afskaffe arbejdsløsheden. Det nye socialistiske samfund vil fra starten igangsætte et socialt og miljømæssigt genopbygningsprogram, hvor alle arbejdsduelige borgere kan tilbydes et værdigt arbejde, som svarer til deres evner og uddannelse. Samtidig vil arbejderklassens krav om nedsat arbejdstid blive opfyldt.

Socialismen vil også rette kraftigt op på den skæve indkomstfordeling i samfundet, der er et resultat af den kapitalistiske produktionsmåde. Den nye indkomstfordeling vil tage sit udgangspunkt i arbejdet. Udbytning, spekulation og anden form for snylteri, som er typisk for kapitalismen, vil blive forvist til historiens losseplads. Det arbejdende menneske vil under socialismen blive sat i centrum og værdsat. Dette vil umiddelbart efter revolutionen betyde, at arbejderklassens realløn sættes i vejret.

De økonomiske reformer, der gennemføres med socialismens sejr, vil fra første færd betyde en omfordeling af samfundets rigdomme og indkomster til fordel for arbejderklassen og den øvrige arbejdende befolkning. De nye socialistiske produktionsforhold vil samtidig skabe betingelserne for, at videnskaben, teknologien og de moderne produktionskræfter fuldt ud bliver stillet i menneskenes tjeneste.

På dette grundlag vil det socialistiske Danmark sikre et velfærdssamfund, som langt overgår de rettigheder, som arbejderklassen har tilkæmpet sig i forbindelse med den danske »velfærdsmodel«.

De kollektive goder vil blive kraftigt udvidet. Gratisprincippet vil blive konsekvent gennemført inden for sundhedsvæsen, uddannelsessektor, biblioteksvæsen osv. og vil blive udstrakt til en række andre områder som f.eks. daginstitutioner. Samtidig vil en lang række sociale og kulturelle servicetilbud blive gjort tilgængelige for alle gennem omfattende statsstøtte og lave priser.

8.5 En aktiv og solidarisk international politik

Det socialistiske Danmark vil føre en aktiv international politik, som bygger på socialistiske principper og tager hensyn til landets geografiske og politiske placering internationalt. Denne politik vil videreføre og udvikle det danske folks traditioner for uafhængighed, selvstændighed, demokrati, humanisme og respekt for menneskerettigheder.

Hvis det ikke er sket forinden, vil det socialistiske Danmark trække sig ud af alle imperialistiske økonomiske og militære alliancer som EU, NATO og Vestunionen. Det vil overholde alle internationale forpligtelser og aftaler, som ikke krænker dansk national suverænitet eller skader andre folk. Og det vil aktivt virke for indgåelsen af alle typer internationale aftaler af demokratisk og humanistisk karakter, der bidrager til at løse globale eller regionale problemstillinger og til at sikre fred, venskabeligt samarbejde og videnskabelig, kulturel og sportslig udveksling mellem folkene.

Det socialistiske Danmark vil føre en politik for fredelig sameksistens mellem lande med forskellige samfundssystemer og vil arbejde for generel nedrustning og afskaffelse af alle atomvåben og andre masseødelæggelsesvåben. Det socialistiske Danmark vil ikke tillade sådanne våben eller fremmede militærbaser af nogen art på dansk jord. Ingen del af dets territorium vil kunne benyttes som udgangspunkt for angreb på andre nationer.

Det socialistiske Danmark vil anerkende den grønlandske og færøske nations ret til fuld selvbestemmelse, indbefattet retten til løsrivelse fra det nuværende rigsfællesskab.

Det socialistiske Danmark vil være et fulgyldigt medlem af De Forenede Nationer. Det vil arbejde for at demokratisere og styrke denne verdensorganisation som et centralt redskab for internationalt samarbejde. Den danske politik vil bygge på respekten for det enkelte lands frihed og suverænitet, på ligeberettigelse mellem nationerne og en politik, der former FN som forum for fred og sikkerhed i verden.

Det socialistiske Danmark vil understøtte alle undertrykte folks og nationers kamp mod imperialisme og neokolonialisme, for uafhængighed og sociale fremskridt. Efter sine økonomiske muligheder vil det yde solidarisk hjælp og bistand til udviklingslandene til gavn for deres økonomiske, sociale og uafhængige udvikling.

Det vil i forhold til andre socialistiske lande føre en linje for venskab, solidaritet og aktivt samarbejde, som bygger på fuld gensidig respekt og selvstændighed.

Det socialistiske Danmark vil især føre en politik for venskabeligt samarbejde og godt naboskab med de nordiske og andre nabolande. Og det vil deltage som et selvstændigt land i fællesprojekter af gensidig interesse og til fælles fordel på nordisk, regionalt og europæisk plan.

8.6 En helt ny civilisation

Den nuværende civilisation, som råder i de udviklede kapitalistiske lande, er nået til en korsvej. Menneskene, miljøet og naturen er truet i et sådant omfang, at menneskeheden er tvunget til at beslutte, om den vil fortsætte frem mod undergangen eller gennemføre et radikalt kursskifte. Kommunisterne arbejder derfor for, at socialismen ikke »kun« kommer til at repræsentere et nyt samfundssystem, men også en helt ny type civilisation.

Grundlaget for denne nye civilisation vil være, at mennesket og ikke profitten sættes i centrum. Denne nye civilisation vil i første omgang vise sig ved en overgang fra egoisme til solidaritet, fra udbytning til samarbejde, fra aggression til fred, fra individuelle til kollektive løsninger, fra materielle til kulturelle og medmenneskelige værdier, fra forbrugsræs til varige og holdbare

produkter, fra spildproduktion til genbrug, fra fossile brændstoffer til vedvarende energi, fra kemisk til økologisk landbrug.

På dette grundlag vil socialismen blive opbygget efter bæredygtige principper såvel i menneskenes indbyrdes forhold som i deres forhold til naturen.

9. Kommunismen er fremtiden

Det socialistiske samfund er i sig selv en forberedelse af det fremtidige kommunistiske samfund.

Kommunismen vil repræsentere en helt ny type fællesskab mellem menneskene, hvor kulturen og den menneskelige skaberkraft vil blomstre som aldrig før. I det kommunistiske samfund vil alle klasser og enhver klassesdeling være forsvundet. Det samme vil staten som redskab for den herskende klasse og politiske partier som udtryk for de forskellige klassers interesser.

Under kommunismen vil princippet om, at enhver yder efter evne og modtager efter behov, være gældende. Menneskene vil til den tid indgå i samme forhold til produktionsmidlerne. De modsætninger, som i nutidens klassesamfund findes mellem ledende og udøvende funktioner, mellem hånden og åndens arbejde og mellem land og by, vil være forsvundet. Al social ulighed og enhver form for undertrykkelse på grund af køn eller andet vil ligeledes være en saga blot.

Arbejdet vil ikke længere rumme noget element af tvang, men vil tværtimod være en livsbetingelse som udtryk for den menneskelige skaberkraft, der vil få uanede udfoldelsesmuligheder.

Produktivkræfterne vil frit kunne udvikles til gavn for hele samfundet og i fuld og varig samklang med naturen.